

29305, II, B, g, 106 8^{br} 32
874

Različne poezije.

Za poskušnjo zložil

Ivan Zarnik,

ljudski učitelj.

I.

Cena 30 kr.

V LJUBLJANI.

Natisnila „Národná tiskárna.“ — Založil Ivan Zarnik.

1874.



OXFORD UNIVERSITY PRESS

THE HISTORY OF THE

Različne poezije.

Za poskušinjo zložil

Ivan Zarnik,
ljudski učitelj.

I.

Cena 30 kr.



V LJUBLJANI.

Natisnila „Národna tiskarna.“ — Založil Ivan Zarnik.

1874.

Bralcem.

Nekoliko cvetljic zbral sem iz med trnja,
Obilo bo plev, nekoliko tud' zrnja!
Nemajo vrednost višje kakor pepel —
Če bodo Vam dopadle, bom pa še zapel.

Rojakom.



O mili moj slovenski rod,
Varuje tebe naj Gospod!
Za svoje mile, drage brate
Te prosim, Večni, dobe zlate!

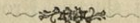
O mili moj slovenski rod,
Naj spremlja vera te povsod!
Ker ona kaže pot ti pravo —
Ki vodi te v večno slavo.

O mili moj slovenski rod,
Resnica prava naj te vod'!
Od prave poti se ne loči,
In boljša doba ti napoči!

O mili moj slovenski rod,
Vdan prisrčno cerkvi bod'!
Saj ona svoje otročiče
Od volka res k Pastirju kliče.

O mili moj slovenski rod,
Takrat ti konec bo nezgod, —
Možake vrle če poslušáš,
A zapeljivce v nemar puščaš.

Premili moj slovenski rod,
Varuje vedno naj Gospod!
Naj dá možake že nam prave,
Ki vse nas varjejo zmotnjave!



Vipavska dolina.



prvem svitu zlate zore
Ven na prosto se podam,
In dospevši tja vrh gore,
Oj, razgled prelep imam!

Oj razgled po teb' dolina,
Ki široko znana si;
Kjer obdelana ledina
Vsaka dober sad rodi.

Lepa sela, čedni vrti,
To dolino nam krasé;
Raj lepote tú odprti
Navdihuje mi srcé!

Lepa res je domovina,
Kjer Vipav'c stanuje moj.
Obilo on pridela vina, —
Če mu čela mar nij znoj.

Lepa, lepa si dolina,
Kinč ti Kranjske si zemlje;
Koj ne prideš iz spomina
Temu, ki te videl je.

Srečne dneve, milo — jasne,
Moj Vipavec Bog ti daj!
Vse prav dobro naj ti hasne,
Kar rodi ti zemlja kdaj!

To so pevcu želje svete,
Dobro on ti vse želji;
Vrh gore ti z duše vnete
Kliče: naj te Bog živi!



Odgojniku.



j učitelj, odgojitelj,
Tvoje delo je lepó!
Mladež milo izročilo
Tebi v nauk je nebó.

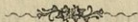
Tvoje delo je veselo,
Pa tud' polno truda vmes:
Ti prevdarjaš, ti se vkvarjaš;
Stan tvoj težek je zares!

Pa ne straši, se ne plaši,
Če ti delo prigreni;
Nad zvezdami gor' nad nami
Zlati venec ti zori.

Nežne sine domovine
Ti dobivaš pod oblast.
Duha blaži, in mu kaži,
V čem je sreča, prava čast.

Bolj pozorno kot osorno
Vodi jih na nravni pot;
Jih omikaj in olikaj: —
Varuj, varuj kužnih zmot!

Prav zučiti, odgojiti —
To je več kot angeljsko:
Oj učitelj, odgojitelj,
Delo tvoje je lepo!



Mladini.

Nadepolna oj mladina,
Up naš, naša ti radost;
Skrb naj bode ti edina, —
V dobro rabiš da mladost!

Dnevi mladi, milo-jasni,
Hitro, hitro nam beže;
Komur mar je blagor časni —
Urno naj na delo gre!

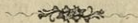
Oj zapomni mladež ljuba,
Dokler še prepozno nij:
Zlo velika da je zguba,
Kdor zapravlja mlade dnij!

Le vesel' dobrot se časnih
V pravi meri, to se vé;
V dnevih mladih, zares krasnih,
Naj raduje se srce!

Pa ne zabi poskrbeti
Tudi za prihodnji čas:
Modrost prosim oče sveti!
Bo naj tvoje prošnje glas.

Le modrost nam pot odpira
Do prihodnjih blazih dnij,
Le iz nje studenc izvira,
Ki življenje nam hladi.

Blagor, blagor teb' mladina,
Blagor bode ti vsigdar,
Če ne pride iz spomina
Dober nauk ti nikdar!



K e s.



z globine

V višine

Povzdigujem dan's duha;

Tu nij sreče,

Kjer me vleče

Svet hudobni od Bogá.

Stvar sem slaba,

Vsaka vaba

Me na grešno pot spelja;

Ko žaljujem

In zdihujem —

Svet hudobni se smehlja!

Sem obljubil

Ne bom zgubil

Se od pota pravega;

V temi tavam

Pa spoznavam:

Nijsem sklepa trdnega.

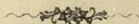
Zdaj spoznavam,
 Da skušnjavam
 Zopravati sam ne znam.
 V tebe Večni
 Jaz nesrečni
 Upanje le vse imam!

Čerev kljuje,
 Duh žaluje —
 Skoraj noč in dan solzim.
 Oče mili
 Se usmili!
 Marsiktero noč budim.

Bridko jočem
 Se, in stočem:
 Usmil' se Bog me grešnega!
 Vse nezgode,
 Dušne škode
 Varuj me nesrečnega!

Ne grešiti,
 In srditi
 Stvarnika preljubega.
 So zdaj želje,
 Ki veselje
 Netijo mi v dnú srca

Le tecite
 Dušo vmite,
 Solzé, le tecite zdaj!
 Da o smrti,
 Bo odprti
 Raj sprejel jo vekomaj.



Radoslavu.

Ko prebiram pesni tvoje,
 Ki tak' milo se glase;
 Se raduje srce moje,
 Glasno bije mi za te.

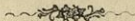
Je modrica izvolila
 Te za svojega sinú;
 Pevsko žilo podarila,
 Ki ne dá ti pred mirú:

Da razliješ misli svoje
 V pesnice iz dna srcá. —
 Vse, kar Radoslav zapoje
 Je le verskega duhá.

Vsaka pesen tvoja kaže,
 Da pošteno 'maš srcé!
 Pel si jih že vsake baže:
 Vse pošteno se glasé.

Kdor je rojen, da naj poje,
Bogat pa tud' reven je;
Večkrat bije dušne boje,
Nemirno ima življenje.

Bog ohrani dobrotljivi,
Dolgo Radoslava še.
Up dodeli tolažljivi
Mu, da nam koristil je!



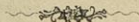
Tovarišem učiteljem.

(O počitnicah.)

 ročino dneva smo prestali,
 Počitka je napočil čas.
 Prijatelji, zdaj radovali
 In peli bodemo na glas:
 Zdaj bratje srčno se radujmo —
 Za novo delo okrepčujmo!
 Oddiha čas naj v to nam služi,
 Da okrepčamo si duhá;
 Naj brat se z bratom srčno združi,
 V prid mladine — národa.
 Zdaj bratje itd.

Tud' véd si novih pridobujmo
 Za naš težavni, lepi stan.
 V duhu časa napredujmo —
 Prišel za nas bo lepši dan!
 Zdaj bratje itd.

Zatorej bratje srčno — mili,
 Rabimo v dobro prosti čas;
 Vam srčno kličem: zdravi bili!
 Da b' dolgo peli še na glas:
 Zdaj bratje itd.



Otrokova večerna pesen.

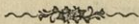
 an zbežuje,
 Zvon se čuje,
 Milo njega glas doni.
 Mater sveto
 V srcu vneto
 Dober otrok počasti.

Naj molitev,
 Poslavitev
 Stvarniku se zdaj glasi.
 Za dobrote,
 Ker sirote
 Svoje vedno preskrbi!

Pesen mojo,
 V slavo tvojo,
 Ljubi Oče pojem naj!
 V tvoje varstvo,
 Vladarstvo,
 Izročujem jaz se zdaj.

Telo trudno,
Zdaj nemudno
Sladki pokoj si želi.
Mirno spanje,
Pokrepčanje,
Moči nove podeli.

Počivati
In zaspati
V varstvu tvojem si želim.
Ljubi Oče,
Prosim vroče,
Daj, da zdrav se spet zbudim!



Sonet.

Na novo pomlajena zdaj narava,
 In druge vse stvari, ki se zbudijo,
 Glasno mi pričajo in me učijo,
 Da čaka drugo me življenje, slava.

Obrašča grobe spet zelena trava,
 Prijatelji kjer naši mirno spijo;
 Čez groba vrata vsi se v domačijo
 Vrnemo tja, kjer klije sreča prava.

Če tudi temna je osoda naša,
 Ter srčna bol in tuga nas obdaja,
 Naj le bridkost od dné do dne narašča:

Po hudi zimi pomlad spet prihaja,
 Veselja ki obilo nam donaša, —
 In tožno srce z radostjo napaja.



Vstajenje Gospodovo.

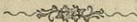
(Sonet.)

Gospod živi je dokončal rešenje,
 Bandero zmage se mu vije v roki;
 Je spolnil, kar pisali so preroki,
 Nam priča to čestitljivo vstajenje.

Ne straši več me groba zdaj trohnenje,
 Preliti Njega ker krvi potoki,
 Zastava mi so in glasni poroki,
 Da čaka drugo me, novo življenje.

Iz grehov groba duša zdaj vstani,
 Gospod te kliče k novemn življenju,
 O glej, da greha zló te več ne rani!

Zdaj delaj, o poslednjem da vstajenju
 Na desni tam kedaj se znajdeš strani,
 Da sodba k večnemu ti bo otenju.



O prôsi ti Devica sveta —
Za Pija, našega očeta!

„Križ od križa“ v jetništvu še zdihuje,
Nijso še končani dnevi tmine,
Marveč od dné do dné pritiska huje
Zmaj, vedé, da vladanje ga mine.
O prosi ti devica sveta —
Za Pija našega Očeta!

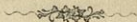
Glej, vedno bolj število teh narašča,
Preganjajo ki Nevesto sveto;
Otožno vernik eden druž'ga praša:
„Trpljenje Piju kedaj bo odvzeto?“ —
O prosi itd.

Oj, čudni sklepi so pravice božje!
Morda cerkev daleč nij od zmage;
Kdo vé, od kod pride da orožje
Zoper hude Pijeve vrage!
O prosi itd.

Že zmage dan se Piju približuje,
 Njega sovražniki nijso močni.
 Nasprotnike njegove ponižuje,
 In ponižal bo jih Bog mogočni!
 O prosi itd.

Prosimo zdaj v lepih dnevih maja,
 Naj že kmalu cerkvi pride zmaga;
 Hudega vkroti da Večni zmaja,
 Za to prositi nihče naj ne omaga!
 O prosi itd.

„Križ od križa“ v jetništvu še zdihuje,
 Premilo obrača se v višine;
 O Pij veliki srčno te miluje
 Pravi sin slovenske domovine!
 O prosi itd.



Novorojenemu Detetu.

Božje dete je rodilo
 Se ponižno nam nocoj;
 Dom nebeški zapustilo,
 Dolg poplačat prišlo moj.

D'vico si v mater voli —
 To velika je skrivnost!
 Stvar ponižno tebe moli,
 Ki nebeška si Modrost.

Komaj da si nam rojeno
 Milo Dete, že trpiš;
 V jasli borne položeno
 Me ponižnosti učiš.

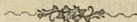
Mili Jezus Kralj nebeški,
 Prišel k nam je na zemljó.
 Da bi rešil rod človeški,
 Ter nas vodil v nebó!

Slavne pesni, Njemu pete,
Kristijan, zdaj mu zapoj!
In ozrlo Božje Dete
Se v te bo koj nocoj!

K jaslicam zdaj vsi hitimo
Bratje moji, zdaj je čas!
Milo Detice prosimo
Naj b' ozrlo se na nas!

Srca svoja Mu darimo,
Njemu bode blagi dar,
Prav ponižno Ga molimo,
In častimo ga vsigdar!

Slava tebi, milo Dete!
Na veke naj ti slava bó!
Prosmo, sprejmi prošnje vnete:
Dodeli enkrat nam nebó!

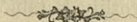


Pred sv. Obhajilom.

oja duša ne zamudi
 K Jezusu se bližat' zdaj!
 Zdaj vzdihuj in pros' ga tudi,
 On bo dal ti sladki raj.
 Glej, dobrotljiv k tebi pride,
 In prinese gnade vse;
 Se v ljubezni s taboj snide,
 Te v pobožnosti užgé.

Ljubi Jezus, kralj nebeški,
 K tebi, k tebi hrepenim;
 Ter v slabosti te človeški
 Počastit' srčno želim!
 Čast in hvala bodi tebi,
 Ker oziraš na-me se; —
 Vedno kličeš mene k sebi —
 Naj darujem ti srce.

Pridi pridi Jezus ljubi
Iz nebeških skor' višin!
Da te vendar že poljubi
Reven Adamovi sin! —
Zdaj, ko tebe 'mam pri sebi,
Oh, umreti si želim! —
Ljubi Jezus, kdaj pri tebi
V nebesih te častim? —



Vrtec.

voj vrtec preljubi
 Prav rada imam,
 Ko čas mi pripušča
 Brž vanj se podam.

Tù rožice nežne
 Prav krasno cvetó,
 Po drevji pa tice
 Presladko pojó.

V srcé me to gane
 In miče močno;
 Stvarjenje o božje
 Kako si lepó!

Veselo mi bije
 Nedolžno srcé,
 Ko tičice mile
 Mi pesni drobé.

Ko hodim po vrtu
Sladko se smehljam,
Preljubih ker rožic
Obilo imam.

Če gledam vrtnice,
In lil'je lepe,
Vijolice modre
Rož družih vrsté:

Se spomnim, da mati
Učili so me,
Kaj rožice zale
Me lep'ga učé.

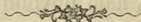
„Vrtnica rudeča
Te dete uči:
Ljubezen da tvoja
Za dom naj plamti.

In lilija bela
Uči te lepó:
Naj tvoje življenje
Brez madeža bó!

Vijolica modra
Spominja naj te,
Da vedno ohraniš
Ponižno srcé.

Pa rožice ljube —
Čas kratek cvetó ;
Mladost tudi tvoja
Minula kmal' bo.“

Pri mizi na vrtu
Nekako takó,
Učili so mati
Me dete mlado.



Sneženi mož.

 tročiči! k men' tecite,
 Tu po vrsti se vstopite,
 Nekaj novega jaz vem.
 Če ste voljni objubiti,
 Dosedanje da opustiti
 Hočete, potem povem.

Oče so nam dovolili
 Zjutraj, ko smo je prosili
 Jože, jaz in Ivan naš;
 Da si smemo narediti
 Iz snega moža skopiti,
 Ki bo pravi velikaš.

Tisti, ki so obljubili,
 Čevljev da ne b'jo brusili
 Več po letu, hajd z menoj!
 Tam na vrtu veselili
 Bomo se, in naredili
 Straho-moža, da bo joj!

Vse je v redu. Zdaj začnimo;
 Snega v gruče navalimo,
 Mož gotov potem bo skor.
 Glejte, glejte, to je gruča!
 Sto otrok je ne poruča,
 Ko bi bila tud' sladkor.

Zdaj pa kùp na kùp denimo,
 Večej gruči priložimo
 Manjšo, in gotov bo mož.
 Vse je dobro! le pustimo,
 Ivana pa še prosimo,
 Naj bo spletel možu koš.

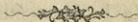
Tudi glavo bo naredil
 Ivan, in pa vse uredil,
 Kar bo treba še storit'.
 Mi pa tú na stran stopimo,
 Malo le še potrpiamo —
 Mož gotov bo glasovit.

Tù oči, tù pa ušesi,
 V glavo vtaknem dve peresi,
 Delo da bolj smešno bó.
 Usta, nos bom še naredil,
 Vsak potem lahko bo vedil:
 Mojster delal je glavo!

Glejte ga, moža s kopiti!
 Kdor zna boljšega stvoriti,
 Z novega prične lehkó!
 Mi domóv pa se podamo,
 Šale dost denes imamo;
 Mene zebe že močnó.

Otročiči! k men' hitite,
 Le preveč se ne čudite:
 Zopet nekaj novega!
 „Solnce moža je ogrelo,
 Prazno vaše je vse delo:
 Lužo imate, mest' možá!“

Štefe mi tako je rekel,
 Ko iz vrta je pritekel,
 Videt naš'ga parkeljna. —
 Toda sušec bo prinesel
 In snegá še dost natresel! —
 Druz'ga storimo možá.



Zgodnja cvetlica.

Zime dnovi
 In mrazovi
 Niso šli še proč od nas;
 Še narava
 Trdo spava,
 Zlati nij prišel še čas :

Prikazala
 Pa je mala
 Se cvetlica iz zemljé,
 Se dozdeva
 Mi, da reva
 Smrti le naproti gré.

Po višinah
 In dolinah
 Mrzla sapa še pihljá.
 Od izhoda
 Bo nezgoda
 Tebi rožica prišlá.

Huda slana
 Kon'c svečaná
 Skorej cvetko umori;
 Teb' v svarilo,
 Dete milo,
 To-le cvetka govori:

„Kdor ne uboga
 Ga nadloga
 Tepe“, skušnja to uči.
 Je nesreča
 To naj veča
 Če te škoda ne zmodri!

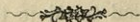
Še vesela
 Bi živela
 Z drugimi cvetlicami,
 Pa pogumna
 Dost' neumna
 Rekla sem sesticami:

„Pomlad kliče
 Me in miče,
 Hočem prosta jaz že bit'!
 Ste norice
 Ve cvetlice,
 Da bojite se na svit!“

So prosile
In svarile
Me sestrice: „Oj nikar!
Ta gorkota
Je sirota
Upati jej, Bog obvar'!“

„Ne poslušam; —
Zdaj pa skušam,
Da nesrečen vsaki je,
Kdor naukov
In podukov
Dobrih izogiblje se.“

Tako djala,
In jokala
Nežna cvetka je britkó.
Naj v svarilo,
Podučilo,
Tebi dete bo mladó.



Kresnica.

 eček nežen, tam na trati
 Z ljubo mamico sedi,
 Ko poneha se igrati
 Mamici tak' govori:

„Glejte, glejte, ljuba mati
 Tam prelepo stvarico;
 Oj, al' smem se tja podati
 Da ujamem lučico?“

„Hiti, hiti, sinek mali
 Za bliščečo ž'valico,
 Ali glej, da prideš kmali
 In prineseš revico!“

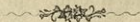
Deček mlad takój je tekel
 Za kresnico k' se svitli;
 Mamici tako je rekel
 Ko nazaj spet prihiti:

„Ljuba mati, le poglejte
Nežna stvar'ca res je tó;
Lepo prosim, mi povejte,
Sveti se zakaj tako?“ —

Ko pri luči pa v hiši
Deček svojo pest odpré,
Grdo muho v perišči
Lazit' vidi sim ter tjé.

Zamrzi mu, ter zažene
Črno spako tjá ob tlá,
Nema vrednosti nobene
Črna zanj kresničica!

Marsikaj se nam dozdeva
Pri temoti lepega;
Toda pri svitlobi dneva
Vid'mo vse kaj družega.



Nevihtha.

am na vrtu sem sedela
 V senčici pod lipico,
 Gledala kak' kmetič dela —
 Oskrbuje trtico.

Dan je krasen, solnce peče,
 Sapice nobene nij;
 Znoj po čelu kmetu teče,
 Skoraj domóv si želi.

Rože moje, pred vesele,
 Zdaj pobešajo glavé;
 Oj kak' božice so vele —
 Manjka hladne jim rose!

Tam od juga glej meglice
 Hitro veter k nam podi.
 Vele moje oj cvetlice,
 Dežek zdaj vas napoji!

Vedno bolj se nebo črni,
Blisk se vije, grom doni;
Oj nevihto nam odvrni
Ljubi Oče milostni!

Srčno, srčno bom jokala,
Moje rožice lepé,
Če nevihta pokončala,
Vas bo meni, oj gorje!

Moje rožice preljube,
Zeló se za vas bojím;
Bog obvaruj te me zgube —
Druzih rožic kje dobim? —

Mrzel sever zdaj potegne, —
Toča zarožlja strašnó;
Ves pridelek nam odtegne,
Oče naš, to je britkó!

Moje rožice premile
Tud' nevihta pokončá;
Kako zale pred so bile —
Poteptane zdaj so v tlá!

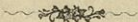
O nevihta, ti nemila!
Ne obišči več naš dom. —
Druge rožice sadila
In skrbela zanje bom. —

Zraven hočem tud' skrbeti,
Lepó čisto da živim.
Prosim tebe Oče sveti,
Čistosti da ne 'zgubim!

Prišlo bode boljše leto,
Dnevi prišli boljš' za nas;
In kar bilo je vzeto —
Nadomesti novi čas.

Če zgubim nedolžnost belo,
Nikdar več nazaj je nij;
Nikdar srce nij veselo
Temu, ki hudó greši.

Še na vrtu bom sedela
V senčici pod lipico,
Gledala kak' kmetič dela —
Oskrbuje trtico.



Dete in cvetlica.

Dete:

vetlica samotna — med trnjem stojiš!
Kako si abotna — se nič ne bojiš, —
Da trnje bodeče — nevarno — ostró,
Ti rane skeleče — ubode v glavó? —

Glej tvoja sestrice — modrejša kot ti,
Glej ona cvetlica — tam varno stoji!
Nij treba se bati — ničesar jej nij,
Ker grm košati — jej dalječ stoji!“

Cvetlica:

„Počasi govori — oj dete mladó —
Pogledaj kaj gori — se bliska takó?“

Dete:

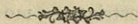
„Je kosec ki brusi — kosico svojó;
Baš kmalu poskusi — železje ostró!“

Cvetlica:

„Pokosil bo s travo — sestrico mojo,
Med trnjem pa glavo — ohranim svojo!“

Dete:

„Spoznavam o cvetka — da prav ti imaš,
Ne modro od začetka — govoril sem baš!“
Nij napak za mene — storim če kot ti,
Nevarnost' nobene — pod varstvom je nij!



Ivanu odgovor.

(Sonet.)

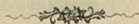
Sonet izvrsten je, moj dragi brate!
 Naj iz Budanj jih mnogo še prihaja —
 Saj pomlad mila srce ti navdaja,
 Duhteče cvetke in zelene trate.

In ko boš v senci lipice košate
 Pri kovu pesnic sedel, v cvetji maja,
 Se Radoslavu misli — srce, taja —
 Zavida ti, presrečne ure zlate.

Zatoraj kuj prijatelj! — čas porabi
 Za dragi dom, za našo sveto vero,
 Oboje vrag oskrunja in napada! —

Da delo vseh imelo bo ne zabi
 Okinčati iz srca svojo liro — —
 Bo pesen krasna — kakor cvetka mlada.

Radoslav.



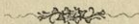
Pozdrav majniku.

Pozdravljam te, cveteči maj,
 Pozdravljam te mladosti raj! —
 Obilo rodi mi cvetlic —
 Ne, zgini še iz mojih lic!

Se veseli otožni svet,
 Ko majnik tvoj zadije cvet.
 Si srce vžigaš presladkó,
 Mi daješ up — vedriš okó.

O kinč pomladi, majnik moj!
 Milostno dije cvet mi tvoj.
 V spominu v ljubo mi mladost,
 Dariš mi radost in sladkost.

Oj cveti, cveti dolgo še!
 Prekrasni majnik, prosim te;
 Pozdravljam te, te bom vsigdar.
 O majnik moj, o rajski dar!



Ljubici.

Hvala ti hvala, oj ljubica zala,
 Za pušelček lepi, bodi zahvala!
 Dolžan prisrčno sem jaz ti ljubav. —
 Ali bi moglo to kdaj se zgoditi,
 Bi te li mogel za ženko dobiti? —
 Jaz tako mislim — to bilo bi prav.

Ljubit' nevarno je mlade device, —
 One nam trgajo naše mošnjice,
 Druzih nezgod nam tud' dokaj store.
 Vendar v tebe se milo oziram,
 Srce jaz danes ti svoje odpiram —
 Za te občutki vsi mi goré!

Večkrat sicer jaz že to sem obljubil:
 Ženske nobene nikdar ne bom ljubil —
 Ti pa vnela si moje srcé.
 Ki le za tebe mi vedno bo bilo,
 A druge nobene pa nikdar ljubilo:
 To si zapomni, preljubo dekle!

Tebi, le tebi naj póje se hvala
Za venec prelepi, ki si ga dala
Učitelju Zarniku, tam iz Budanj.
Tebe in venčeka se bom spominjal,
Dokler me črni grob ne bo zagrinjal,
Hvala prelepa še enkrat ti zanj!



Ozir v nebó.

Ko sem bil jaz dete mlado,
 Zló nezmožen še otrok;
 Je oziralo se rado
 Mi okó v nebá obok.

Višnjevo nebó razpeto
 Ki tak' lepo se svitli,
 Večkrat gledal sem zavzeto,
 Tja, kjer ljubi Bog živi.

Solnce, mesec in zvezdice,
 Te nebeške lučice,
 So vedrile meni lice,
 Zveselj'vale srčice.

Vidši tam nebó bliščeče,
 Stvari druge, prelepe;
 Imel misli sem sledeče,
 Ki ti pesen je pove:

„Ljubi Oče, mili Stvarnik,
Vedno Tebe bom častil;
Vsega sveta Blagodarnik —
Več ne bom Te jaz srdil!“

Tudi zdaj, ko mlada leta
Meni že slovó dajó,
Premišlujem čast Očeta:
Rad oziram se v nebó.

